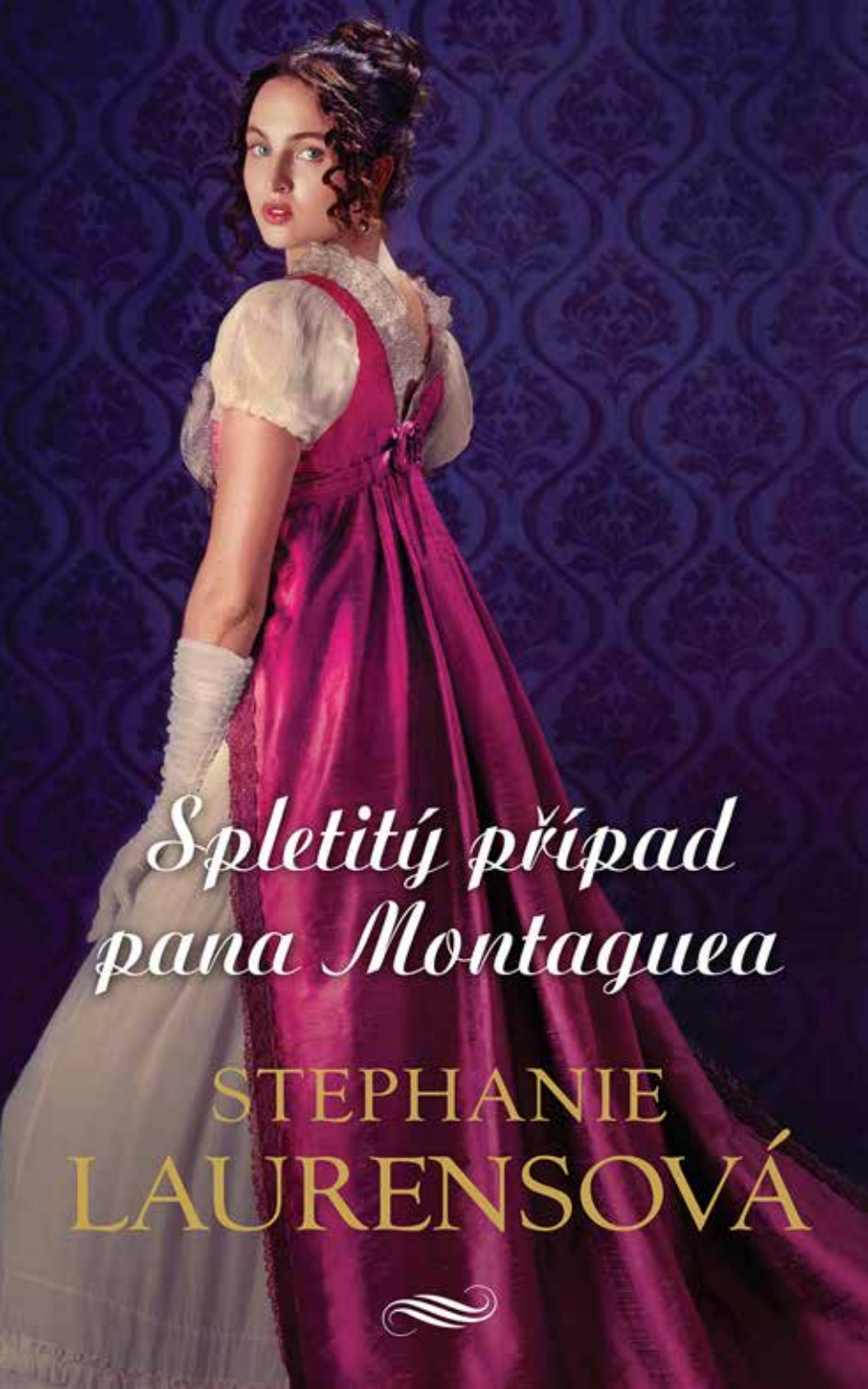

Spletitý případ
pana Montaguea
STEPHANIE
LAURENSOVÁ

Spletitý případ pana Montaguea

STEPHANIE LAURENSOVÁ

Spletitý případ pana Montaguea

Překlad

Nora Bergmanová

Český název: Spletitý případ pana Montaguea
Název anglického originálu: The Masterful Mr. Montague
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Nora Bergmanová
První vydání: Harper Luxe, *An Imprint of* HarperCollins*Publishers*, 2014
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2014 by Savdek Management Proprietary Limited
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020

The name Stephanie Laurens is a registered trademark of Savdek Management Proprietary Ltd.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-4185-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-4186-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-4187-8 (PDF)

PROLOG

Říjen 1837
Londýn

„Umírám a chci udělat správnou věc.“ Lady Agatha Halsteadová sevřela odhodlaně rty.

Violet Matchamová se k staré dámě naklonila a uhladila velké nadýchané polštáře za jejími zády. Potom položila dlaň na její křehkou ruku s kostnatými prsty, klidně spočívající na podušce. „Jste naprosto zdravá, madam. Vy víte, že ano. Před týdnem se na vás byl podívat doktor a ujistil vás, že vám nic nechybí.“

Závěsy na oknech byly ve své polovině svázané a do velké ložnice vpouštěly nazlátlé paprsky dopoledního podzimního slunce. Měkké světlo lady Halsteadové lichotilo. Bylo laskavé k její tenké, takřka papírové kůži poseté světle hnědými skvrnami, k jejím stříbrným vlasům i k očím, které kdysi bývaly jasně modré, avšak neúprosný čas je potáhl mléčně bílým zákalem.

„Co ten tak může vědět?“ opáčila lady Halsteadová. S hlavou mírně nakloněnou na stranu si přeměřila Violet nesouhlasným, dokonce snad i trochu

vzdorovitým pohledem. „Tihle mladí muži," dodala s blahosklonným despektem. „Vždycky si myslí, že vědí všechno. A tak často se mýlí! Já jsem velmi stará žena, má drahá Violet. Cítím, jak se mi do kostí neúprosně vkrádá chlad. Je to ten druh chladu, jaký přináší blížící se smrt."

„Jistě se vám jenom něco zdá."

Lady Halsteadová klesla hlouběji do velkých nadýchaných polštářů a upřela oči ke stropu. „Slyšela jsem o tomhle chladu mluvit staré lidi, když se blížila jejich poslední hodinka. Vždycky jsem si myslela, že je to jenom jejich fantazie. Ale teď vím, že nebyla. *Vím*, co cítili, protože to cítím také."

Oči staré dámy sklouzly zpátky k Violet. Pak lady Agatha otočila Violetinu dlaň a krátce a slabě jí stiskla prsty. Dýchala tiše a mělce.

„Většina mých přátel je už dávno pryč," pokračovala po chvíli unaveným hlasem. „A brzy to bude deset let, co odešel sir Hugo, Bůh žehnej jeho dobré duši. Jsem připravená odejít za ním a nemám strach. Nejdřív ale musím udělat něco, o co mě žádal."

Violet cítila, že by teď nebylo zrovna moudré pokoušet se starou dámu rozveselit. Lady Halsteadová nechtěla být utěšována. Měla zjevně něco na srdci a potřebovala se o to podělit.

Anebo možná má nějakou prosbu, pomyslela si Violet.

Lady Agatha Halsteadová vypadala v každém případě zcela při smyslech a chovala se racionálně jako vždycky. Nepůsobila rozrušeně. Byla unavená, ale klidná a vyrovnaná s tím, co přijde.

„O co vás sir Hugo požádal, madam?“ zeptala se Violet jemně po chvíli ticha.

Violet byla v domě lady Halsteadové zaměstnána jako její společnice. Místo přijala krátce po smrti sira Huga, takže se s ním nikdy nepotkala. Od staré dámy však o něm slyšela tolik – o tom *báječném muži*, který byl vzorem ve všech směrech a ohledech –, že měla pocit, jako kdyby ho dobře znala. Zcela jistě dost dobře na to, aby si mohla dovolit položit svoji otázku bez strachu, jaké se jí dostane odpovědi.

„Můj drahý manžel po mně požadoval slib, abych dala do pořádku všechny záležitosti, osobní a především majetkové, až se přiblíží můj čas,“ vysvětlovala lady Halsteadová. „Vždycky kladl velký důraz na pořádek.“

A pro vás je jeho památka příliš drahá, abyste jeho přání nevyhověla, pomyslela si Violet.

Lady Ogilvieová, u které Violet pracovala před příchodem k lady Halsteadové, byla svému manželovi rovněž oddána a za nic by se neprotivila jeho vůli.

Stará dáma se v nadýchaných polštářích narovnala, aby se jí sedělo pohodlněji. Když znovu promluvila, její hlas zněl jasně a důrazně. „A protože se můj čas blíží, navzdory tomu, co říká doktor, musím se postarat o to, aby bylo všechno, jak má.“

Violet chápavě pokývla hlavou.

Sir Hugo získal většinu svého majetku v Indii a za služby Koruně na subkontinentu mu byl udělen titul *sir*. V důsledku toho Halsteadovi ve společenském žebříčku postoupili o něco výš a stali se součástí nižší aristokracie, oné poněkud neurčité společenské třídy zahrnující i ty, jejichž rodokmen nesahal několik set

let do minulosti. Zjednodušeně řečeno to znamenalo, že si žili slušně a pohodlně. Tomu odpovídal dům v Lowndes Street, což byla dobrá adresa v dobré čtvrti. Nikoli v nejlepší čtvrti, to ani zdaleka ne, avšak rozhodně ne ve špatné.

O postavení rodiny svědčilo i zařízení domu, včetně ložnice lady Halsteadové s velkou postelí, kvalitním vyleštěným nábytkem a damaškovými závěsy, s nimiž ladilo čalounění i přehozy na posteli.

Ačkoli Violet nebyla seznámena s bližšími podrobnostmi majetkového uspořádání Halsteadových, pochopila, že sir Hugo před svou smrtí sepsal poslední vůli, ve které odkazoval majetek jejich čtyřem dětem, s dodatkem, že jim bude rozdělen až po smrti lady Halsteadové. Manželku zaopatřil více než dobře, aby mohla velmi pohodlně žít, a ustanovil ji jako jakousi strážkyni pozůstalosti.

Violet mnohokrát napadlo, proč děti sira Huga a lady Agathy nedědily hned po otcově smrti, tedy už před deseti lety. Proč dal sir Hugo do závěti podmínku, že majetek získají teprve po smrti své matky?

Vždycky ji napadla pouze jedna odpověď. Sir Hugo hluboce miloval lady Agathu, a protože znal své děti, rozhodl se právě tak, jak se rozhodl. Byla to pro něj jakási záruka, že děti ve strachu, aby o majetek nakonec nepřišly, nenechají matku na holičkách a napospas osudu.

Violet se na to lady Agathy nikdy přímo nezeptala, ale pracovala pro ni přes osm let, a tak měla dost příležitostí, aby její děti poznala a udělala si o nich určitý obrázek – který nebyl zrovna lichotivý.

Ačkoli, ušklíbla se v duchu ironicky, *ony už to samozřejmě hodně dávno nejsou děti. Ale proč madam mluví o žádosti sira Huga se mnou? Co s tím vším mám společného já?*

Nahlas se zeptala: „Mohu vám s tím nějak pomoci, lady Halsteadová?"

„Ano, má drahá Violet, můžete. Proto o tom s vámi také mluvím."

„Velmi ráda vám pomohu, s čím bude třeba," ujistila ji Violet. „Jenom mi povězte, co potřebujete."

Lady Halsteadová otevřela ústa, ale nevyšel z nich ani hlásek. Zavřela vybledlé modré oči a opět se na chvíli odmlčela, jako kdyby potřebovala k dalšímu hovoru nabrat síly.

Violet také mlčela a s lehkým, povzbudivým úsměvem na tváři trpělivě čekala. V dlani držela ruku lady Halsteadové a palcem ji hladila po tenké kůži.

Přestože mysl lady Halsteadové zůstávala i v takto pozdním věku jasná, ostrá a někdy i překvapivě kritická, její tělesná schránka tomu neodpovídala. Byla stále křehčí a slabší. V posledních týdnech lady Halsteadové ubývaly síly kvapem. Většinu času trávila ve své ložnici, opřená o velké polštáře v posteli nebo zachumlaná do teplých plédů na měkkém sofa u okna s výhledem do zahrady. Schody jí dělaly potíže, proto je používala jenom v nezbytně nutných případech.

Violet zvládala malou domácnost v domě v Lowndes Street bez větších potíží. S pomoci Tilly Westcottové, která pracovala pro madam jako služebná, a postarší kuchařky to nebylo nic těžkého. Zvláště když spolu všechny čtyři ženy obývající dům jižně od Lowndes Square více než dobře vycházely. Roky,

které strávila Violet jako společnice lady Halsteadové, byly klidné, nenáročné a plné vzájemné úcty a laskavosti. Nenarušovaly je žádné spory a Violet byla vděčná, že mohla pracovat právě tady, v tomhle přátelském a milém domě.

Lady Halsteadová opět klesla hlouběji do polštářů a povzdychla si. Potom poněkud zeširoka začala s vysvětlováním: „Minulý rok bohužel odešel na věčnost i starý dobrý pan Runcorn." Zamračila se. „Předpokládám, že se teď budeme muset obrátit na jeho syna, ovšem opravdu si nejsem jistá, zda se mladý pan Runcorn zvládne postarat o mé záležitosti."

Pan Arthur Runcorn byl před svou smrtí majitelem účetní firmy *Runcorn a syn* a dlouhé roky dohlížel na rodinné finance Halsteadových a spravoval je. Jeho smrt nyní lady Halsteadovou rmoutila především z praktických důvodů. Mladý pan Runcorn byl ještě skoro chlapec – rozhodně z pohledu staré dámy.

Violet ho potkala pouze jednou, když nedávno přišel za starou dámou s jakýmisi papíry, které měla podepsat. V přítomnosti Violet, jež byla ve svých třiceti čtyřech letech o dobrých pár let starší než on, se choval plaše a ostýchavě, ale přesto na ni udělal dobrý dojem. Působil na ni jako upřímný, čestný a svědomitý mladý muž. Jestli však bude schopen pomoci lady Halsteadové s jejími záležitostmi, to Violet nedokázala posoudit.

„Pokud vás správně chápu, madam, přejete si, abych vám s panem Runcornem mladším domluvila schůzku?"

„Ano, drahoušku," pousmála se lady Agatha.

Violet vstala a přešla k vysoké komodě, na níž ležela přenosná psací deska. „Na kdy mám pana Runcorna mladšího pozvat?“ zeptala se.

„Na zítra. Požádejte ho, aby se za mnou zastavil zítra před polednem. A ať s sebou přinese dokumenty s přehledem veškerého majetku. Nemovitosti, investice, stav účtu v bance, cenné papíry,“ vypočítávala lady Halsteadová, zatímco Violet šla s psací deskou ke stolku na druhé straně postele, v jehož zásuvce měla stará dáma uložené dopisní papíry, pero a lahvičku s inkoustem. „Zdůrazněte mu, že bych chtěla mít přehled o stavu majetku a financí.“

Violet položila na desku papír, uchopila do ruky pero a podívala se na lady Halsteadovou. „Budete mi diktovat, madam?“ zeptala se.

„To nebude třeba, drahoušku,“ odpověděla lady Halsteadová a usmála se. „Vy to zformulujete lépe než já.“

Violet úsměv opětovala. Pak se sklonila nad čistý list a namočila hrot pera do inkoustu.

Lady Halsteadová, usazená v křesle ve společenském salonku dole v přízemí, se už dobrých pět minut mračila.

Violet seděla po pravé ruce své paní a v duchu přemýšlela, co ji během schůzky s Andrewem Runcornem vlastně tolik rozladilo.

Na žádost lady Halsteadové, aby se za ní zastavil se soupisem veškerého majetku, odpověděl mladý účetní obratem. Dnes se do jejího domu dostavil přesně v jedenáct hodin dopoledne, jak bylo domluveno, a se všemi požadovanými dokumenty. Byl to

středně vysoký muž s chlapecky kulatým obličejem, hnědými vlasy a širokýma hnědýma očima. Violet ho shledala stejným, jakým se jí jevil při jejich setkání na začátku roku. Zdálo se jí, že neztratil nic ze své dychtivosti a upřímnosti. Přes svůj mladý věk působil sebevědomě a mluvil pozoruhodně jasně a stručně.

Bylo víc než zřejmé, že Andrew Runcorn prostudoval dokumenty týkající se majetkových záležitostí lady Halsteadové důkladně.

Odvedl dobrou práci, pomyslela si Violet.

Výraz lady Halsteadové zprvu prozrazoval, že názor své společnice sdílí. Avšak poté se stará dáma zeptala na stav jejích financí – na vklady v různých fondech a na účet u banky Grimshaws. Pan Runcorn jí předal bankovní výpisy a od toho okamžiku se lady Agatha už celých pět minut nepřetržitě mračila.

V křesle s vysokým rovným opěradlem vypadala jako sfinga. Zatímco si nesouhlasně pročítala bankovní výpisy, rty se jí nepatrně pohybovaly. Když konečně vzhlédla, její modré oči vypadaly zmateně.

„Stalo se něco, madam?“ zeptal se pan Runcorn mladší, očividně také zmatený.

„Ano, stalo. Zůstatek na bankovním účtu není správný,“ prohlásila s neochvějnou jistotou lady Halsteadová.

Mladý pan Runcorn vypadal šokovaně. „Není?“ opáčil a vzal si od lady Halsteadové list papíru. Bezděky a velmi krátce se střetl s pohledem Violet. „V bance mě ujistili, že všechny částky zde uvedené odpovídají pohybům na vašem účtu, lady Halsteadová.“

Lady Halsteadová se zamračila ještě o něco víc. „Mně nesejde na tom, co povídá nějaký úředník,

mladý muži. Zůstatek zkrátka není správný. Vraťte se do banky a nechte výpisy ještě jednou zkontrolovat."

Hlas se jí několikrát zachvěl, což naznačovalo, že je stará dáma skutečně velmi rozrušená.

Violet to samozřejmě nemohlo uniknout. Natáhla k ní ruku a jemně uchopila její prsty. „Všechno ostatní je tak, jak má být?" zeptala se.

„Ano, ano," pokývla hlavou lady Halsteadová. Pak se otočila k panu Runcornovi. „Odvedl jste velmi dobrou práci," řekla. „Nenašla jsem žádnou jinou nesrovnalost. Avšak trvám na tom, že bankovní zůstatek je špatný."

Violet na účetního také pohlédla. „Myslíte, že byste mohl bankovní účet lady Halsteadové zkontrolovat znovu, pane Runcorne?"

Ačkoli to lady Halsteadová nevyslovila přímo, Andrew Runcorn pochopil, že zůstatek je menší, než by měl být. „Ano, samozřejmě," odpověděl Violet. Vstal a do kožené brašny pečlivě uložil výpisy z banky. „Půjdu tam okamžitě."

Přesně tak to lady Halsteadová chtěla slyšet. „Děkuji vám, mladý muži," milostivě přikývla.

Runcorn posbíral s Violetinou pomocí ostatní dokumenty a uložil je do brašny. Violet ho v duchu politovala, protože vypadal víc než jenom trochu nervózně, a vyprovodila ho ze dveří.

Když se Violet vrátila za lady Halsteadovou, stará dáma seděla v křesle v hlubokém zamyšlení. Nesrovnalosti na bankovním účtu jí zjevně nepřestávaly vrtat hlavou. Violet nabyla dojmu, že stará dáma z toho přinejmenším částečně viní pana Runcorna.

Kdyby se o její záležitosti staral pečlivěji a lépe v bance výpisy zkontroloval, nemuselo by se to stát. A lady Halsteadová by byla ušetřena mrzutostí.

Andrew Runcorn se však následující den ve tři hodiny odpoledne vrátil do domu v Lowndes Street s informacemi, že banka žádnou chybu neudělala a na výši zůstatku trvá.

Violet neskrývala své překvapení, ovšem lady Halsteadová, která opět seděla v křesle s vysokým rovným opěradlem, měla ve tváři podivně prázdný výraz.

„To je skutečně velmi znepokojující," poznamenala dutým hlasem.

Viditelně nervózní Runcorn spěchal s odpovědí. „Má paní," vyskočil ze židle, aby dodal svým slovům na vážnosti, „ujišťuji vás, že my… já… Chci říct, že moje firma *Runcorn a syn* se peněz na vašem bankovním účtu ani nedotkla. Banka vám to potvrdí. Žádnému z klientů, jejichž finance spravujeme, jsme skutečně nikdy –"

„Mladý muži!" přerušila ho lady Halsteadová autoritativně, jako žena, která vychovala tři syny a jednu dceru. „Seberte se, prosím. A přestaňte tu mávat rukama. Sedněte si, ať si můžeme v klidu promluvit."

Andrew Runcorn klesl na židli.

„Nemám žádné podezření, a ani na chvilku jsem ho neměla, že bych byla okradena vámi, vaším ctěným panem otcem nebo kýmkoli z firmy *Runcorn a syn*. Krádež peněz z účtu, pane Runcorne, není problém, který mě trápí."

Mladý muž zmateně zamrkal. „Ne-není?" vykoktal a pozvedl úhledné hnědé obočí.

„Ne, mladý muži. Problém se zůstatkem je zcela jiného druhu. Jde o to, že na mém účtu je peněz příliš *mnoho*, nikoli příliš málo. A když říkám příliš mnoho, vězte, že výrazně příliš. Proto jsem si toho také okamžitě všimla. Peníze jsou kýmsi ukládány na účet, a to pravděpodobně z nějakého důvodu. Ovšem kdo je tam ukládá a jaký k tomu má důvod, nemám nejmenší tušení. Vím pouze tolik, že ty peníze mi nepatří."

„Ach tak," zamumlal Andrew Runcorn a chvíli usilovně přemýšlel. „Myslím," promluvil konečně, „že musí jít o dividendy z nějaké dávné investice."

„O dividendy?"

„Takové věci se stávají. Sir Hugo mohl investovat před desítkami let do akcií nějaké společnosti, která začala vydělávat až nyní. Mohlo se to stát v době, kdy ještě nebyl klientem *Runcorn a syn* a opomenul tuto investici sdělit mému otci, když mu předával majetek k správě. Ano, to by mohlo být vysvětlení."

Na účetním bylo vidět, že se mu ulevilo. Jeho široké hnědé oči přestaly nervózně pomrkávat a napjaté svaly v mladistvé tváři mu povolily.

„Ujišťuji vás, lady Halsteadová," dodal dychtivě, „že se pustím do důkladné kontroly a pokusím se tyto platby identifikovat."

„Hmm." Lady Halsteadová se znovu zamračila.

„Možná," vložila se do hovoru Violet, „by mohlo jít jenom o obyčejnou chybu. Někdo se spletl a vkládá peníze na jiný účet, aniž by o této chybě věděl. Mohl by to být i někdo přímo z banky."

Runcorn naklonil hlavu na stranu. „Ano, slečno Matchamová, to je také možnost. Avšak vzhledem

k šíři investic sira Huga bych se přikláněl k dividendám. V každém případě vše řádně prošetřím, a jakmile zjistím zdroj neočekávaných finančních prostředků, podám zprávu."

Výraz lady Halsteadové naznačoval, že není přesvědčená o pátracích schopnostech pana Runcorna, nicméně laskavě pokývla hlavou a popřála mu dobrý den.

Ten večer šla Violet jako obvykle zkontrolovat lady Halsteadovou, než si sama půjde lehnout, a našla ji na tak pozdní hodinu nezvykle bdělou a rozrušenou. Violet doufala, že pan Runcorn starou dámu přece jenom trochu uklidnil, ale nebylo tomu tak.

Naklonila se k ní a upravila jí polštáře a podušky. „Stále si děláte starosti s tím účtem?" zeptala se jemně. „Jsem si jistá, že se tomu pan Runcorn dostane na kloub."

Lady Halsteadová si povzdychla. „Kéž bych měla vaši víru, drahá Violet."

„Je mladý, ale ne bez zkušeností."

„Máte pravdu," vzdychla znovu lady Halsteadová. „Podceňuji ho a není to ode mě fér. Pravdou je, že věřím firmě *Runcorn a syn*. Možná dokonce víc než mladý pan Andrew sám. Můj manžel byl s jejich službami vždy velice spokojený. A právě proto jsem si jistá, že ty platby nepocházejí z žádných zapomenutých investic."

Violet se posadila na kraj její postele a se zaujetím se na ni podívala.

„O finančních transakcích toho mnoho nevím," pokračovala stará dáma. „O všechno se starali sir

Hugo a pan Runcorn starší. Ovšem něco přece jenom tuším. Ke každé investici existuje spousta papírů. Certifikáty, smlouvy, plné moci nebo přinejmenším nějaká pověření a čestná prohlášení… A ty se nemůžou jenom tak ztratit. Zcela jistě ne v tak spolehlivé firmě, jakou je *Runcorn a syn*. Starají se o naše peněžní a majetkové záležitosti od doby, kdy jsme se vrátili z Indie zpátky do Anglie, a to je už třicet let. Nikdy nic nepřehlédli. A můj drahoušek Hugo byl rozhodně velmi pečlivý. Ne, Violet, neexistuje ani malá možnost, že by k nějaké investici neměl patřičné dokumenty, natož aby na ni zapomněl."

„Nemohlo jít o investici z doby, kdy jste žili v Indii?" uvažovala Violet.

„Ne, má drahá. Jak jsem právě řekla, sir Hugo byl velmi pečlivý. Což mě stále dokola nutí se ptát, co je to u všech svatých za peníze?"

„Až se za pár dní zastaví pan Runcorn s novými informacemi, jistě se to dozvíme," usmála se Violet povzbudivě na starou dámu. „Do té doby uděláte nejlépe, když se tím nebudete trápit. Můj otec vždycky říkával, že by si člověk neměl přidělávat potíže zbytečně."

Lady Halsteadová protáhla koutek úst. „Nepochybuji o tom, že reverend byl moudrý muž, ale ty peníze nejsou jedinou podivnou věcí."

Violet si okamžitě povšimla napětí v jejím hlase. Zpozorněla, protože jí došlo, že zůstatek skutečně není jedinou věcí, která v ní vyvolává úzkost. Bylo tu ještě něco jiného.

„Co dalšího se stalo?" zeptala se.

Stará dáma si ji chvíli prohlížela, jako kdyby se rozhodovala, jestli se jí svěřit či nikoli. Potom ukázala směrem k vysoké komodě. „Přineste mi kazetu na dopisy, drahá," požádala.

Violet ji poslechla.

Lady Halsteadová otevřela víko kazety z dubového dřeva a chvíli se v dopisech prohrabovala. Potom vytáhla jeden pomačkaný list popsaný drobným úsporným písmem. „Tohle mi přišlo před týdnem. A já stále nevím, co si o tom mám myslet."

Odmlčela se.

Violet si tiše odkašlala. „Jestli vás něco trápí, madam," odvážila se konečně navrhnout, „svěřte se mi. Společně to možná dokážeme vyřešit."

Lady Halsteadová se usmála. „Proto jsem se o dopisu zmínila. Na vás je spolehnutí, Violet. Když můžete, vždycky se snažíte pomoci." Stará dáma ještě jednou krátce pohlédla na dopis a vrátila ho do kazety z dubového dřeva. „Poslala mi ho manželka vikáře. Žije s manželem poblíž našeho venkovského domu, a i když jsem se tam nevrátila od doby, kdy sir Hugo odešel na věčnost, občas si spolu napíšeme. V posledním dopise se zmínila o nových obyvatelích domu. Prý jsou to samotáři, kteří se ostatních straní a hledí si svého. Chtěla se mě zeptat, jestli o nich něco nevím. A zda jsem dům prodala, nebo ho pronajala." Lady Halsteadová se setkala s Violetinýma očima. „Nic takového jsem ale neudělala. Neprodala jsem venkovský dům, ani jsem ho nepronajala, Violet. Co je to tedy za lidi a proč žijí v mém domě?"

Violet znovu pocítila téměř hmatatelnou úzkost lady Halsteadové. Bohužel ji nenapadala žádná

uklidňující odpověď. A co hůř, netušila, jak by v tom mohla lady Halsteadové pomoci.

Vskutku, pomyslela si. *Kdo jsou ti lidé a jak se mohli nastěhovat do cizího domu bez svolení?*

Z chodby se ozvalo zvonění hodin a Violet si všimla černých kruhů pod očima lady Agathy. Už bylo pozdě. Vzala jí z rukou kazetu s dopisy a odnesla ji na přenosnou psací desku. Potom se vrátila k její posteli, uhladila kolem ní přikrývky a natáhla ruku k lampě na nočním stolku.

„Budu o tom uvažovat," řekla, než světlo zhasla. „Teď už na to ale nemyslete a pokuste se usnout."

Rty lady Halsteadové se maličko nespokojeně zvlnily, avšak nakonec stará dáma přikývla a zavřela oči v stejnou chvíli, v jakou se ložnice ponořila do tmy.

Violet vyšla tiše z místnosti. S prohlubujícím se pocitem, že s majetkem Halsteadových se rozhodně děje něco záhadného a nejspíš i nekalého, zamířila ke své ložnici. Když o něco později ležela v posteli a dívala se do stropu, její pocit přerostl v jistotou.

„Dospěla jsem k rozhodnutí."

Lady Halsteadová učinila oznámení přesně v okamžiku, kdy následující ráno vstoupila do jejího pokoje Violet, doprovázená služebnou Tilly.

Violet spěchala nejprve k závěsům, aby do pokoje pustila sluneční paprsky, a pak pomohla lady Halsteadové, aby se mohla pohodlně posadit. Tilly před starou dámu položila podnos se snídaní a na noční stolek umístila vyžehlené noviny *Times*.

„Smím se zeptat, k jakému rozhodnutí?“ opáčila Violet zvědavě. „Možná byste mi to mohla povědět, zatímco budete snídat.“

„Jenom se běžte také v klidu najíst, má drahá,“ odmítla lady Halsteadová. „A vraťte se pak.“

„Najím se později.“

„Ne, ne. V žádném případě, drahoušku. Budu potřebovat vaši pomoc, a na to se rozhodně musíte posilnit. Kromě toho,“ sklouzl jí zrak k výtisku novin, „chci ještě udělat malý průzkum.“

Stará dáma vypadala nedočkavě. Dokonce skoro dychtivě, což Violet potěšilo. Byla ráda, že její včerejší úzkost přes noc z větší části zmizela.

„Dobře,“ souhlasila. „Půjdu dolů a vrátím se, jakmile se nasnídám.“

„Hmm,“ zamumlala nepřítomně lady Halsteadová, která už listovala v novinách.

Violet a Tilly vyšly na chodbu.

„Zdá se mi, že je madam v mnohem lepším rozpoložení, než tomu bylo v posledních několika dnech,“ poznamenala služebná.

Violet přikývla. „Vypadá to, že přišla na řešení – anebo alespoň na způsob, jak získat odpovědi na otázky, jež ji trápily.“

„To je dobře. Nerada ji vidím rozrušenou.“

„Já zrovna tak.“ Violet se usmála a následovala Tilly do kuchyně.

Tilly a kuchařka měly lady Halsteadovou rády a byly jí oddané stejně jako Violet. Stará dáma byla pilířem, kolem kterého se točila celá domácnost, a vždycky byla laskavou a spravedlivou paní. Úctu, loajalitu a náklonnost si získala zcela přirozeně,

čistě proto, že se nad nikým nepovyšovala a nikoho neponižovala.

O půl hodiny později se Violet a Tilly vrátily do ložnice lady Halsteadové. Jejich paní vypadala odpočatě a dokonce odhodlaně. Požádala Violet a Tilly, aby jí pomohly z postele a s oblékáním. Dnes nehodlala strávit den v polštářích. Když Tilly odnesla podnos se snídaní, posadila se na sofa u okna, zachumlala se do plédu a ukázala Violet na křeslo.

„Teď, když jsem s rozhodla, co udělám," pronesla s úsměvem, jakmile se Violet do křesla posadila, „se cítím opravdu mnohem lépe."

„To velmi ráda slyším, má paní," řekla Violet s upřímnou úlevou.

„Jako kdybych omládla o několik let," zablýskly se v očích staré dámy skoro šibalské ohníčky.

Violet se v duchu modlila, aby rozhodnutí lady Halsteadové bylo moudré. Protože kdyby ne, pak Violet neměla nikoho, na koho by se mohla obrátit s žádostí, aby staré dámě případné pošetilosti rozmluvil a poradil jí moudřeji. Lady Halsteadová sice měla čtyři potomky, ovšem nikdy by nedovolila žádnému z nich, aby ji jakkoli ovlivňoval. Violet její děti znala skoro tak dlouho jako ji a považovala její chování za zcela oprávněné.

„Nuže," zapátrala Violet v odhodlaných očích lady Halsteadové, „k jakému jste dospěla rozhodnutí?"

„Rozhodla jsem se," začala lady Halsteadová, „že nebudu spoléhat pouze na mladého pana Runcorna a jeho zaměstnance z *Runcorn a syn*."

„Nebudete?" podivila se upřímně Violet, ačkoli obvykle neměla ve zvyku skákat své paní do řeči.

Stará dáma pokračovala: „Andrewa Runcorna z ničeho neviním a jsem si zcela jistá, že jeho otec ani sir Hugo také v ničem nepochybili. Nemohu však přehlížet nízký věk mladého pána a s ním související nedostatek zkušeností. Cením si jeho dychtivé a upřímné snahy dopátrat se pravdy, ale obávám se, že by mu některé detaily mohly uniknout. Mám totiž takové tušení, že celá ta věc je složitější, než se pan Runcorn mladší domnívá. Nevěřím ani tomu, že by v bance udělali chybu a připsali peníze na jiný účet."

„Ne?" zamumlala Violet.

Lady Halsteadová zavrtěla hlavou. „A právě proto si musím být jistá, co se doopravdy děje. To mě přivedlo na myšlenku zapojit do pátrání nejzkušenějšího londýnského finančního správce a konzultanta. Skutečného mistra ve svém oboru. A teď mi povězte, drahoušku, co si o tom myslíte."

Violet se krátce zamyslela. „Já… Domnívám se, že je to báječný nápad."

Když ji lady Halsteadová seznámila se svými pochybnostmi ohledně zkušeností mladého pana Runcorna, musela Violet uznat, že obavy staré dámy jsou pochopitelné. Violet rozuměla tomu, co ji k jejímu rozhodnutí vedlo, a souhlasila s ní.

„Myslím," dodala ještě Violet, „že zapojení někoho zkušenějšího pátrání urychlí."

A vám dodá tolik potřebný klid, pomyslela si.

„Tedy se mnou souhlasíte?"

„Ano. Více očí více uvidí. A pan Runcorn možná také přivítá rady zkušenějšího kolegy, když mu ho nějak citlivě představíte."

„Jste velmi vnímavá, Violet," usmála se stará dáma. „V žádném případě nechci pana Runcorna shazovat, ani snižovat jeho schopnosti. Ale musím si být jistá. Jinak budu umírat s pocitem, že jsem selhala, protože jsem nesplnila přání sira Huga, abych dala všechny majetkové a finanční záležitosti do pořádku."

Tomu Violet naprosto rozuměla. „Jistě. A kdo je ten zkušený muž, na kterého se hodláte obrátit?"

„To zatím nevím," odpověděla Lady Halsteadová. „Chvíli mi dělalo starosti, kde někoho takového najdu, ale pak jsem si na něco vzpomněla. Tady…" Naklonila se k nočnímu stolku, uchopila výtisk *Timesů* a poklepala na jeden sloupek. „Nabádají čtenáře, aby se ptali na cokoli, co souvisí se správou financí a investicemi."

Violet si od ní vzala noviny a přelétla sloupek očima. „Chápu to dobře, madam, že se chystáte napsat dotaz do *Timesů*?"

„Dá se to tak povědět," kývla lady Halsteadová. „Ano, mám v úmyslu jim položit dotaz, kdo je podle jejich odborného názoru tím nejzkušenějším a nejdůvěryhodnějším finančním konzultantem v Londýně. A až to budu vědět, potom toho muže oslovíme."

„Předpokládám, že budete chtít do *Timesů* napsat hned, je to tak?"

„Ano, drahoušku. Čím dříve to uděláme, tím dříve budu znát odpovědi."

Violet zamířila ke komodě a vzala z ní přenosnou desku. Položila na ni dopisní papír a pero namočila do inkoustu. „Prosím, madam. Můžete začít diktovat."

O hodinu později předala Violet zapečetěný dopis chlapci ze sousedství, kterého chytla na ulici a který si

rád vydělal pár drobných nejrůznějšími pochůzkami. Potom si sedla do společenského salonku s knihou, protože lady Agatha se cítila unavená a potřebovala si odpočinout.

Na čtení se však nedokázala soustředit. Dívala se zamyšleně z okna a uvažovala o tom, jak dlouho ještě asi bude tenhle dům jejím domovem.

Když lady Halsteadová mluvila o tom, že cítí chlad v kostech a blížící se smrt, nezdálo se, že by žertovala. Naopak to vypadalo, jako kdyby…

Vypadalo to, jako kdyby se smrti dívala do tváře. Jako kdyby ji měla už na dosah.

Violet se zachvěla v děsivé předtuše. Náhle ucítila, jak jí po tvářích stékají slzy. Na hrudi ji tlačila bolest z blížící se ztráty milované osoby.

Bolest byla tak velká, že si Violet vůbec nevzpomněla na venkovský dům své paní. Na ten dům, do něhož se nastěhovali cizí lidé.

PRVNÍ KAPITOLA

O týden později

Heathcote Montague seděl u psacího stolu ve své svatyni, v kanceláři nacházející se poblíž Bank of England, jíž se ve finančních kruzích přezdívalo Stará dáma.

Do banky to z jeho kanceláře skutečně bylo, co by kamenem dohodil, což sebou neslo výhody i nevýhody. Mezi nevýhody patřil věčný ruch na ulicích. Dokonce i nyní, během říjnového podvečera, slyšel skrz zavřené okno hlasy, klapot koňských kopyt a drnčení velkých kol drožek na dlažebních kostkách.

Ruch z ulice náhle přerušily zvýšené hlasy přicházející z vedlejší kanceláře. Jednomu z nóbl klientů firmy *Montague a syn* se nelíbilo, že na něj majitel firmy právě nemá čas, a tajemník firmy Slocum, se mu snažil diplomaticky vysvětlit, že si musí domluvit schůzku předem.

Takovéto spory nebyly v Montagueově firmě příliš časté, avšak ani ne zcela neobvyklé. Někteří klienti očekávali, že jim bude Montague k dispozici ve dne v noci, a pak byli nepříjemně překvapení a někdy i rozezlení, když je Slocum odmítl přijmout.

Díkybohu jich bylo málo.

Většina z Montagueových klientů byli rozumní a vzdělaní muži pocházející z vyšších šlechtických kruhů, čemuž odpovídalo jejich chování.

Heathcote Montague se podobným situacím přesto snažil předcházet dobře sepsanými klientskými smlouvami. A naštěstí byl už pár let v takové pozici, že mohl klienty odmítat. Pokud se někdo choval arogantně už na první schůzce, obvykle se s ním rozloučil a doporučil mu, aby si našel jiného poradce nebo jinou firmu.

Hlasy ve vedlejší kanceláři neutichaly. Heathcote Montague se naklonil níž k psacímu stolu a zvedl ramena, jako kdyby si jimi chtěl ucpat uši. Po chvilce přestal hluk vnímat. Opět se mohl soustředit na svoji práci.

Čísla – obzvlášť čísla, která byla výsledkem součtů finančních částek – byla jeho denním chlebem a zároveň vášní. Zbožňoval čísla a dokázal v nich ležet dlouhé a dlouhé hodiny, od brzkého rána do pozdního večera, klidně i sedm dní v týdnu.

A to už celé roky.

Příliš dlouho.

Rozhodně příliš dlouho.

Hlasy v hlavní kanceláři zmlkly, ovšem vzápětí se ozvala další vzrušená debata. Opět se kdosi dožadoval přímo jeho, majitele firmy *Montague a syn*.

„Musím s ním mluvit osobně," nesl se přes zavřené dveře mužský hlas. „Slyšel jsem na něj jenom samou chválu a člověk v mém postavení si nemůže dovolit najmout žádné podřadné břídily. Jestli mě k panu Montagueovi okamžitě nedovedete, mohlo by se stát…"

Pan Montague povytáhl ramena ještě výš a snažil se spor z hlavní kanceláře nevnímat. Nejspíš přišel další zájemce o jeho služby, který si přečetl ten hloupý sloupek v *Timesech*.

K čertu s ním, pomyslel si Montague nespokojeně.

Když sloupek vyšel, poslal do redakce vzkaz, že si nepřeje, aby ho noviny podobným způsobem znovu doporučovali. Redaktor, jenž měl sloupek na svědomí, nemohl za žádnou cenu pochopit, jak je možné, že pan Montague není potěšen. Každý jiný by jim přišel osobně poděkovat za to, že ho jmenovali nejzkušenějším a nejdůvěryhodnějším finančním správcem a konzultantem v Londýně.

Ale on? Ještě si stěžuje!

Montague v přestřelce s redaktorem dál nepokračoval, protože nesnesl, když ho něco odvádělo od práce a rušilo ho v soustředění. A nač se pouštět do sporů, které beztak nikam nevedou? Řekl, co potřeboval, a dál mohl jenom doufat, že si v *Timesech* vezmou jeho slova k srdci a nebudou jeho jméno nadále zmiňovat.

Pravdou bylo, že jeho firma doporučení nepotřebovala, protože za ni mluvily výsledky. A kromě toho, v *Montague a syn* byli zahlcení prací a nové klienty téměř nepřijímali. Každá další neodbytná návštěva je jenom obírala o drahocenný čas.

Jistě, mohli by najmout několik dalších finančních odborníků, ovšem nebylo, kde je brát. Zkušených a pečlivých kouzelníků s čísly a správnými instinkty ohledně investic bylo zoufale málo. A Montague odmítal najímat zaměstnance, kteří nebyli dostatečně dobří a absolutně spolehliví, protože nehodlal riskovat vynikající jméno firmy, které vybudoval už jeho otec.

Montague zdědil po otci klienty přibližně před dvaceti lety. V době starého pana Montaguea se však firma zabývala převážně účetnictvím a správou majetku a nikoli jeho rozšiřováním a rozsáhlým finančním poradenstvím.

Heathcote Montague měl však už jako mladík mnohem širší zájmy než jeho otec. Měl velké plány, skvělou předvídavost, čich na dobré obchody a neobyčejný talent, díky němuž dokázal poznat dobrou investici od špatné.

Pod jeho vedením se firma *Montague a syn* rozkročila široko do stran a získala si věhlas. Nadále se věnovala účetnictví a spravovala majetek a finance svých bohatých a vážených klientů, ale zároveň se ho dobrými investicemi snažila aktivně rozmnožovat.

Někteří z aristokracie – především ti starší, konzervativní a nedůvěřiví – se investic obávali, a proto raději neriskovali. Odvážní a progresivní šlechtici si díky mistrovským schopnostem pana Montaguea přišli na velmi slušný majetek.

A pokud nechtěl zklamat jejich důvěru, musela se jim firma *Montague a syn* plně věnovat. Ne rozměňovat své služby mezi nové klienty.

Jako mladší býval Montague velmi ambiciózní. Měl úspěch, a to ho celých dvacet hnalo dopředu – úspěch a jeho vášnivá posedlost čísly. Pořád čísla zbožňoval. Ani po dvaceti letech se na tom nic nezměnilo.

V číslech je pravda, říkával si vždycky v duchu s potměšilým úsměvem.

Avšak…

Něco se změnilo.

Opojnost z úspěchu se v poslední době trochu vytrácela. Když se firmě podařila báječná investice, už se ho nezmocňovalo ono vzrušení a třeštivé nadšení, jako když býval mladší a dobré výsledky ještě nebyly takovou samozřejmostí. Nyní se do jeho práce vkradla – alespoň částečně – rutina. Nemohl říct, že by se nudil, avšak…

Něco se změnilo.

Něco bylo jinak.

Hlasy utichly a do hlavní kanceláře se opět vrátil klid. Montague slyšel, jak Phillip Foster, který měl na starosti zejména účetnictví, komentuje právě proběhnuvší výměnu názorů se suchým sarkasmem. Thomas Slater, úředník na juniorské pozici, a Reginald Roberts, který ve firmě pracoval jako poslíček a chlapec na veškeré pomocné práce, se tomu pobaveně zasmáli. Pak nastalo ticho přerušované pouze otáčením stránek a šustěním papírů.

Montague se znovu ponořil do světa financí vévody z Wolverstonu, který se zabýval chovem ovcí. Na jeho obchodní záležitosti Montague dohlížel od samého počátku, kdy vévoda teprve s chovem ovcí začínal. Stál u jeho prvních krůčků a společně došli až k mezinárodním úspěchům. Současné výsledky sice nebyly až tak oslnivé, jako když byl vévodův chov na vrcholu, ovšem i tak byly velmi potěšující. Vévoda z Wolverstonu byl naštěstí rozumný muž, který věděl – na rozdíl od mnoha jiných klientů –, že z každého vrcholu se někdy musí sestoupit dolů, aby se člověk zase mohl šplhat vzhůru.

Zvuky přicházející do Montagueovy svatyně z hlavní kanceláře, se opět proměnily. Šoupání

zásuvek a otvírání a zavírání skříní prozrazovalo, že se blíží konec pracovní doby a zaměstnanci se vydají domů, kde na ně čekají jejich malé radosti.

Manželka Montagueova hlavního asistenta a nadějného finančního konzultanta Fredericka Gibbonse přivedla nedávno na svět nové dítě, které přibylo k jejich dvěma předcházejícím. Slocumovy děti stály na prahu dospělosti, zatímco Thomas Slater a jeho půvabná žena čekali každým dnem svého prvního potomka. Dokonce i dva z mladších mužů se měli kam vracet. Phillip Foster žil v domě své sestry, obklopen její velkou a veselou rodinou, a Reginald Roberts byl prostředním ze sedmi dětí.

Všichni měli někoho, kdo na ně čekal, kdo se na ně usmál, políbil je na rty, na tvář nebo jim aspoň přátelsky rozcuchal vlasy.

Všichni až na něj.

Heathcote Montague neměl nikoho, kdo by na něj čekal. A pokud někdy dostal polibek, nevzpomínal si na to.

Myšlenka na prázdný domov se mu zaryla ostře a jasně do jeho precizního mozku a nechtěla se nechat odehnat. Jeho osamělá existence v něm na okamžik vzbudila pocit nespokojenosti a mučivé prázdnoty. Skutečnost, že na celém světě neexistoval nikdo, s kým by byl spojen alespoň nepatrným poutem, rozhodně nebyla potěšující.

Obzvlášť, když se k němu nesl z hlavní kanceláře vzrušený šepot jeho zaměstnanců, kteří se těšili na své manželky, děti, rodiny…

Montague slyšel, jak ho jeho zaměstnanci přes dveře zdraví. Poznali, kdy ho nemají rušit, protože

je zabrán do práce. Hlavní dveře se otevíraly a zase zavíraly a hlasy utichaly. Slocum zůstával jako každý den poslední a čekal, až budou všichni pryč. Pak zkontroloval kanceláře, trezory, kde měli uložené důležité dokumenty a smlouvy, a když se ujistil, že je všechno v pořádku, šel se zeptat Montaguea, jestli ještě něco nepotřebuje.

Montague obvykle poděkoval a poslal ho domů.

Tentokrát však zaběhaný pořádek narušila návštěva.

K čertu, už zase?

Montague slyšel z hlavní kanceláře nezřetelné hlasy. Jeden patřil Slocumovi. Druhý hlas byl ženský. Montague ho nepoznával.

Tentokrát nestrčil hlavu mezi ramena. Naklonil hlavu dopředu a poslouchal.

„Je mi líto, ale nejde to," říkal právě komusi Slocum zdvořile, ale důrazně.

„Kdyby to nebylo důležité, nebyla bych tady," odpověděl tichý ženský hlas.

„Dnes už máme zavřeno. Promiňte, madam, ale budete muset odejít."

„Vím, že už je po pracovní době, ale doufala jsem, že by si na mě pan Montague mohl udělat aspoň pár minut. Věřte mi, že je to otázka –"

„Je mi líto, madam," zopakoval znovu Slocum. „Nejde to. Nešlo by to, ani kdyby nebylo po pracovní době."

„Já… nechápu," zamumlala žena tak tiše, že jí Montague sotva rozuměl.

„Jste tady kvůli tomu sloupku, nebo snad ne?"

„Sloupku?"

„V *Timesech*," upřesnil Slocum.

„Ach ano, kvůli *tomuhle* sloupku."

Montague měl pocit, že v hlase té ženy zazněla nejistota, ale neviděl její tvář, a tak se mohl plést.

„Ano, kvůli *tomuhle* sloupku," opakoval Slocum. „Zapomněli do něj ovšem napsat, že pan Montague nebere nové klienty. Kdyby se obtěžovali a podali čtenářům úplné informace, ušetřilo by to všem hodně času. Od rána neděláme nic jiného, než že nové klienty odmítáme. Vás budu muset bohužel odmítnout také. Naše kapacita je velmi omezená."

„Naprosto vás chápu, ale…"

Žena se odmlčela a Heathcote Montague se přistihl, že zvědavě čeká na její odpověď. Dokonce se o ještě něco více naklonil směrem ke dveřím.

„…ale já jsem se nepřišla ucházet o vaše služby jako nová klientka."

„Ne?" opáčil Slocum.

„Ne, pane."

Její hlas byl čistý a jasný a její dikce a slovník prozrazovaly, že je to dáma s dobrým vychováním. Možná guvernantka, pomyslel si Montague. Nebo učitelka angličtiny v rodinách z vyšších vrstev. K vyšší aristokratické třídě nepatřila, což Montague poznal nejen podle způsobu její řeči a přízvuku, ale i podle vystupování. Neměla v sobě ani špetku přezíravosti. Vlastně působila mírně a skromně, pokud to mohl ze své svatyně posoudit.

„O co jste se potom přišla ucházet?" zajímal se Slocum. „Jestli o místo, nikoho nehledáme."

„Nejsem tu ani kvůli místu," řekla. „Mám pro pana Montaguea jistou nabídku. Nebo spíše… Přišla jsem ho o něco požádat," dodala rychle.

Montague zavřel složku s dokumenty k chovu ovcí. Zahlodala v něm zvědavost. Ženy za ním obvykle nechodily. Vlastně za ním nechodily nikdy. Vždycky pouze jejich manželé, bratři nebo otcové.

Co asi může chtít? pomyslel si a neklidně se zavrtěl na židli.

V další chvíli se ozvalo klepání a Slocum nahlédl do Montagueovy svatyně.

„Ano, Slocume?" předstíral Montague, že hovor z hlavní kanceláře neslyšel. „Copak vy jste ještě neodešel domů? Je pozdě."

„Zrovna jsem se chystal, ale je zde nějaká dáma, která s vámi potřebuje mluvit. Zdá se, že je to velmi naléhavé, pane."

Montague vstal a pokývl hlavou. „Jestli je to tak naléhavé, přiveďte ji, prosím."

Slocum otevřel dveře dokořán a ustoupil stranou.

Heathcote Montague se pozorně zadíval na dámu, jejíž slova v něm vzbudila zvědavost.

Byla průměrně vysoká, ani příliš, ani málo, a totéž platilo i o jejích proporcích. Nebyla ani útlá, ani silná, zato však byla dokonale souměrná. Pozorovala ho klidně a přímočaře. Neuhýbala stydlivě očima, ale její pohled v žádném případě nebyl drzý. Měla tmavě hnědé vlasy učesané do měkkých vln, klenuté hnědé obočí a laskavé, světle modré oči. Její pleť byla bez chybičky – krémově bílá, hladká a s nádechem růžové na tvářích.

Anglická růže, pomyslel si a letmo se zastavil pohledem na jejích rtech, rovněž růžových, plných a měkkých.

Měla na sobě vycházkové vlněné šaty ve světle fialovém odstínu. Šaty dobře seděly na jejím souměrném těle, avšak nebyly podle poslední módy.

Přikročil blíž k ní a pokývl hlavou.

„Pan Montague?“ zeptala se.

„Ano. Co pro vás mohu udělat, slečno…“

Natáhla k němu ruku. „Matchamová,“ představila se. „Jsem slečna Matchamová. Přišla jsem ve jménu lady Halsteadové, dámy, u které jsem zaměstnána.“

Takže jeho odhad byl správný. Byla zaměstnána v rodině z vyšších kruhů.

Zlehka stiskl její dlaň a ukázal ke své kanceláři. „Prosím, běžte dál.“

„Děkuji,“ nepatrně se pousmála.

Když kolem něj procházela, ucítil jemnou vůni fialek.

Montague se obrátil k Slocumovi. „Můžete jít domů, Jonasi,“ řekl tiše. „Nechci vás zdržovat. Až to tady se slečnou Matchamovou vyřídím, zamknu.“

„Děkuji vám, pane.“ Slocum také ztišil hlas. „To není naše obvyklá klientela,“ zamumlal. „Jsem zvědavý, co po vás ta dáma může chtít.“

„Nepochybně to velmi brzy zjistím.“

Slocum se oblékl do kabátu, popřál dobrý večer a odešel. Heathcote Montague se vrátil do své kanceláře za slečnou Matchamovou.

Právě se chystal zavřít dveře, když mu na mysl přišla otázka, zdali by to vůbec bylo slušné, zavírat se s mladou dámou v malé místnosti. Ačkoli, slečna Matchamová už nebyla mladá dívka. Montague nebyl žádným odborníkem na ženský věk, ale odhadoval, že jí bude přibližně třicet, možná pár let po třicítce.

Montague ukázal k čalouněné židli. „Prosím, posaďte se," řekl.

„Děkuji."

Počkal, až si sedne, a pak udělal to samé. Opřel se předloktími o desku stolu, sepjal ruce před sebou a zadíval se na fascinující tvář slečny Matchamové.

„Nuže," pokývl hlavou, „jak vám mohu pomoci? Či spíše, jak mohu pomoci lady Halsteadové?"

Violet zaváhala. Aby našli nejlepšího finančního správce, musely ona a lady Halsteadová podniknout pár kroků. A když se to podařilo, Violet najednou nevěděla, kde má začít, ani jak má začít.

„Prosím," pobídl ji znovu pan Montague.

„Promiňte mi moje váhání," omlouvala se. „Budu k vám upřímná. Nejste zrovna takový, jakého jsem si vás představovala."

Jeho husté hnědé obočí vylétlo překvapeně vzhůru. Violet napadlo, že na takový začátek obchodní schůzky asi není zvyklý.

Koutky úst se jí zvlnily. „Patrně bych vám to měla vysvětlit. Nejzkušenějšího a nejdůvěryhodnějšího finančního správce v Londýně jsem si představovala jako přísného starého džentlmena s huňatým bílým obočím a prsty od inkoustu. Čekala jsem, že si mě budete měřit přísným pohledem přes tlustá skla brýlí, ale vy…"

Vy vypadáte vlastně docela mile, dokončila větu v duchu. *Ve srovnání s bělovlasým morousem rozhodně ano.*

Pan Montague zamrkal. Do očí mu padlo světlo lampy a Violet si všimla, že jsou lískově hnědé, kolem panenek lemované zlatými paprsky. Vlasy měl

o odstín světlejší než Violet, lehce zvlněné a upravené. Snad ještě o něco víc než zvláštní barva jeho očí ji zasáhla jeho mužnost. Byl vysoký, urostlý, s širokými rameny a tomu odpovídajícími hranatými čelistmi a čistým širokým čelem.

Pan Montague možná proseděl většinu života za psacím stolem, ponořen do dlouhých sloupců čísel, ale nebyl to žádný sušinka. Právě naopak.

„Obávám se, že vás zklamu, slečno Matchamová," poznamenal, „ale když se lépe podíváte na mé prsty, přece jenom si všimnete několika skvrn od inkoustu."

Violet sjela pohledem k jeho dlaním. Koutky úst jí lehce zacukaly.

„A mám i brýle," ukázal na kraj stolu, kde ležela sklíčka se zlatými obroučkami. „Jestliže se vám bude mluvit lépe, mohl bych si je nasadit. Jenom bílými vlasy a bílým houštím nad očima jaksi nedisponuji."

Tentokrát už Violet koutky neudržela a široce se usmála. Pan Montague úsměv opětoval.

Violet z něj měla příjemný pocit, i když si ho představovala jinak. Nebyl starý a mrzutý, ale jinak splňoval všechno, co s lady Halsteadovou vyžadovaly a co se o něm psalo v *Timesech*. Nebylo pro ni proto těžké uvěřit, že pan Heathcote Montague je nejzkušenějším a nejdůvěryhodnějším mužem ve svém oboru.

„Děkuji, ale myslím, že nebude třeba, abyste si kvůli mně nasazoval brýle," řekla nahlas.

„Výborně. Snad bychom tedy mohli konečně začít. Povíte mi něco o lady Halsteadové?"

„Velmi ráda."

„V jakém jste spolu vztahu?"

„Jsem u ní zaměstnána jako její společnice."

„Pracujete u ní dlouho?"

„Něco málo přes osm let."

„Takže ji znáte dobře."

Violet pokývla souhlasně hlavou. „Ano, myslím, že velmi dobře. Je to stará dáma, ale s neobyčejně bystrou a pronikavou myslí."

„Co pro ni můžu udělat?"

Violet se krátce zamyslela, aby si dobře zformulovala myšlenky. „Lady Halsteadová je klientkou účetní firmy *Runcorn a syn*," začala. „O rodinné finance Halsteadových se přibližně třicet let staral starý pan Runcorn. Ten ovšem nedávno zemřel a správa majetku a bankovních účtů přešla na pana Runcorna mladšího, který je… Skutečně velmi mladý," dodala Violet.

„Lady Halsteadová není s jeho službami spokojená?"

„Tak se to nedá říct. Lady Halsteadová nepochybuje o jeho upřímných úmyslech, ani o jeho schopnostech. Ovšem uvědomuje si, že mladík jako on ještě nemá velké zkušenosti, a ona právě nyní potřebuje někoho, kdo tyto zkušenosti má. A proto jsem přišla za vámi."

„Dostala se snad lady Halsteadová do nějakých potíží?" vyptával se Montague.

„Nejprve bych asi ještě měla poznamenat, že manžel lady Halsteadové zemřel před deseti lety, a po celou tu dobu měla majetek a finance pod dohledem ona, jak si to sir Hugo přál. Nyní už je velmi stará, a protože to manželovi slíbila, chce mít všechno v absolutním pořádku, kdyby se snad přiblížil její čas. Ovšem pokud jde o dědictví, to se bude dělit podle

poslední vůle jejího manžela. Ona má jen dohlédnout na to, aby se nevyskytly žádné nesrovnalosti."

„Rozumím."

„Proto si před týdnem pana Runcorna mladšího zavolala a požádala ho, aby připravil přehled jejího majetku. Včetně stavu bankovního účtu."

Pan Montague pokývl hlavou.

„Všechno bylo v pořádku," dodala Violet. „Až na bankovní účet."

„Chápu. A co si lady Halsteadová představuje, že bych pro ni mohl v tomto ohledu udělat?"

Violet si odkašlala. „Lady Halsteadová vás mým prostřednictvím žádá, jestli byste si výpisy z jejího účtu neprošel a neposkytl jí svůj názor. Ráda by měla druhé stanovisko a vám prý neunikne ani jediné písmenko, pane Montague."

„Po pravdě, já jsem odborník přes čísla, slečno Matchamová," upřesnil Montague.

„Ano," pousmála se Violet. „Tak jsem to myslela. Zkrátka a dobře, lady Halsteadová by uvítala, kdyby s vámi tuto záležitost mohla konzultovat. Žádné další služby po vás vyžadovat nebude." Violet vydržela dlouhý pohled muže na opačné straně stolu a klidným hlasem dodala: „Já bych vás sama za sebe ráda poprosila, abyste neodmítal a pomohl najít dámě na sklonku života klid, který nyní postrádá. Nesrovnalosti na bankovním účtu jí berou klidné spaní."

„Zdá se, že vám na lady Halsteadové záleží," poznamenal pan Montague.

„Ano, velmi. Troufám si tvrdit, že za těch osm let, co pro ni pracuji, jsme se sblížily. Udělala bych cokoli, jen abych jí pomohla."

Pan Montague považoval oddanost za chvályhodnou vlastnost. Proto se zeptal: „Můžete mi k tomu bankovnímu účtu povědět něco bližšího?“

„Co přesně byste rád věděl?“

„Jakého druhu jsou vámi zmiňované nesrovnalosti?“

„Raději nechám lady Halsteadovou, aby vám to objasnila sama, budete-li mít zájem se s ní setkat. Mohu však prozradit, že ona i já jsme si jisté, že se s tím účtem děje něco skutečně velmi zvláštního. Dokonce, promiňte mi ten výraz, něco záhadného.“

Jestli v něm měla poznámka Violet Matchamové vzbudit ještě větší zvědavost, povedlo se. Heathcote Montague otevřel diář a zadíval se na popsanou stránku se zítřejším datem. „Myslím,“ pronesl konečně, „že bych si zítra mohl pro lady Halsteadovou vyšetřit půlhodinu.“

„Ani nevíte, jak jsem vám vděčná,“ vydechla Violet Matchamová s viditelnou úlevou.

„V kolik hodin by bylo nejlepší se za lady Halsteadovou zastavit?“

Violet se usmála – velmi jemně, ale dost na to, aby úsměv narušil jeho obranný štít a doslova ho zahřál u srdce. „Jedenáctá hodina dopoledne bude nejlepší, jestli se vám to takhle hodí.“

„Dobře tedy,“ napsal si pan Montague do diáře poznámku. „Zítra v jedenáct dopoledne.“

„Jste opravdu velmi laskavý.“

„Musím přiznat, že sám jsem na tu… záhadu zvědavý. Na jakou adresu se mám dostavit?“

„Přijďte do Lowndes Street. Dům číslo čtyři. Je to směrem na jih od Lowndes Square.“

Montague si napsal další poznámku. „Výborně," zamumlal. „Jsme domluveni."

Violet se zvedla ze židle, uhladila světle fialové sukně a natáhla k němu ruku. „Děkuji vám, pane Montangue," řekla. „Těším se zítra na shledanou."

„Vskutku, slečno Matchamová," stiskl jí prsty a držel je o okamžik déle, než by se slušelo. „Zítra na shledanou." Pustil její ruku a doprovodil ji ke dveřím.

Ještě chvíli zadumaně stál, ruce založené na prsou, a v duchu si přehrával právě proběhnuvší rozhovor. Pak potřásl hlavou a vrátil se ke stolu.

Následující den se Montague dostavil přesně v jedenáct hodin dopoledne do domu číslo čtyři v Lowndes Street. Už si ani nevzpomínal, kdy naposledy zažil takové vzrušení, jako když kráčel slunečným říjnovým dnem vstříc záhadě bankovního účtu lady Halsteadové. Jestli měla slečna Matchamová pravdu, mohl by po dlouhé době konečně zažít něco zajímavého mimo čtyři stěny své kanceláře.

A to dokonce ve společnosti půvabné, dokonale souměrné dámy, po níž se včera večer kolem jeho pracovního stolu vznášela vůně fialek.

Otevřela mu jenom pár okamžiků poté, co zaklepal na dveře kovovým klepadlem. Její modré oči se usmívaly.

„Dobré ráno, pane Montague," pozdravila ho s nepředstíranou srdečností. „Pojďte dál."

Nezapomeň dýchat, pomyslel v duchu, když shledal, že se mu při pohledu na slečnu Matchamovou s měkkými rty i měkce zaoblenými tvary zatajil dech. Pak ji následoval do vkusně zařízené haly.

Stačil mu rychlý pohled, aby si dokázal udělat přibližnou představu o majetkových poměrech lady Halsteadové. Kvalitní nábytek z bytelného leštěného dřeva, střízlivé umělecké předměty a stěny ozdobené obrazy v pěkných rámech svědčily o dobrém vkusu majitelky. Všude bylo čisto, že by se z podlahy dalo jíst, a pořádek.

Vnitřek domu odpovídal adrese v dobré čtvrti – nikoli ve skvělé a třpytivé, avšak rozhodně v dobré. Lady Halsteadová očividně netrpěla nedostatkem finančních prostředků. Patrně nedisponovala tak velkým majetkem jako většina jeho klientů, ovšem byla dost movitá na to, aby pro něj konzultace nebyla ztrátová. A i kdyby ano, čemuž nevěřil, pořád tu byla ta záhada, kvůli které ráno nemohl dospat a která pro něj bude dostatečnou satisfakcí.

Slečna Matchamová za ním zavřela dveře a nasměrovala ho přes halu. „Lady Halsteadová čeká v přijímacím salonku," vysvětlila.

Před dveřmi do salonku ukázal Montague rukou před sebe a nechal slečnu Matchamovou vejít jako první. Když se díval na její oblá ramena a elegantní šíji, musel si znovu připomenout, že by neměl přestávat dýchat. Účinku, který na něj měla, ovšem příliš nerozuměl.

Heathcote Montague byl veskrze praktický a racionální muž. Skoro všechno si dokázal nějak vysvětlit, avšak tentokrát se mu to nedařilo. Vlastní pocity ho mátly a on je nebyl s to analyzovat, jako to dělal s čísly. Vůbec nebyl schopen je racionalizovat a uspořádat.

Nemohl z ní kupříkladu spustit zrak, ale netušil, proč tomu tak je. Cítil, že by se na ni dokázal dívat

celé dlouhé hodiny, kdyby to bylo možné, a přitom se nedalo povědět, že by byla slečna Matchamová ten typ oslňující krasavice, jakým většina mužů padá k nohám a pořádá kvůli nim souboje na život a na smrt. Byla hezká a příjemná. To byl její asi nejvýstižnější popis.

Měla však v sobě něco, co nebylo zřejmé na první pohled, ale o to víc ho to fascinovalo.

Dnes na sobě měla světle modré dopolední šaty, které zvýrazňovaly její křivky – štíhlý pas, plná ňadra a oblé měkké boky. Protože byla doma, na hlavě jí neseděl klobouk, jako tomu bylo včera v jeho kanceláři. Montague tak mohl obdivovat její bujné lesklé kadeře v celé jejich kráse. Dnes je měla sepnuté do drdolu těsně nad krkem, vytvořeného z umně zvlněných pramenů. Její bezchybná krémová pleť lákala alespoň k letmému pohlazení, což bylo samozřejmě zcela nemyslitelné.

Mléko a růže, pomyslel si, když se k němu otočila a usmála se. Nebyla krásná, ale jemu připadala půvabná. I ve svých nejméně třiceti letech v sobě měla něco dívčího.

Montague od ní odtrhl zrak a rozhlédl se po salonku. V křesle s vysokým rovným opěradlem seděla velmi stará a velmi křehká dáma s jemnými stříbrnými vlasy. Modré oči už jí kalil mléčně bílý povlak stáří, a přesto si ho měřila pronikavým a bystrým pohledem.

Je to stará dáma, ale s neobyčejně bystrou a pronikavou myslí.

Přesně tak včera slečna Matchamová lady Halsteadovou popsala, a ačkoli starou dámu Montague

viděl poprvé v životě, vnímal ji naprosto stejně. Lady Halsteadová nebyla žádná zmatená stařenka, které se plete páté přes deváté nebo kterou lze snadno opít sklenicí mléka.

Na sobě měla tmavé šaty až ke krku, ozdobené šňůrou perel, a nohy jí halily teplé plédy. O křeslo se ze strany opírala ebenová hůl se stříbrnou rukojetí.

Slečna Matchamová k ní zamířila. Postavila se tak, aby lady Halsteadové nebránila ve výhledu na návštěvníka.

„Tohle je pan Montague, madam," řekla. „Pane Montague, lady Halsteadová."

Lady Halsteadová natáhla ruku před sebe. „Děkuji vám, že jste přišel, pane. Jsem si jista, že jste velmi zaneprázdněný muž. O to víc si vážím vaší ochoty a budu se snažit nepřipravit vás o příliš mnoho času."

Montague její ruku jemně stiskl. „Nedělejte si starosti, madam," řekl. „Abych byl upřímný, váš problém s bankovním účtem ve mně vzbudil zvědavost. Nemohu se dočkat, co zjistím."

„Opravdu?" opáčila lady Halsteadová a ukázala na křeslo vlevo. V křesle napravo seděla Violet. „V tom případě se posaďte."

„Velmi rád."

„Drahoušku, prosím," pohlédla stará dáma na svoji společnici a pokývla hlavou.

Slečna Matchamová se natáhla ke kávovému stolku, vzala z něj jakési dokumenty a podala je lady Halsteadové. Ta na ně významně poklepala prstem.

„Toto jsou výpisy mého bankovního účtu za posledních šest měsíců," vysvětlovala. „Prosím, podívejte se na ně, pane Montague."

Montague dokumenty přijal a sklonil k nim hlavu.

Lady Halsteadová pokračovala: „V případě potřeby vám samozřejmě poskytnu starší výpisy, ale snad vám zatím bude stačit poslední půlrok."

Heathcote Montague, jako obvykle pohlcený čísly, ani nevzhlédl, ačkoli zatím ještě nevěděl, na co se má zaměřit a co má hledat.

„Jak jste si jistě všiml, označila jsem některé vklady. Všechno ostatní je v pořádku, alespoň myslím, ovšem tyto označené vklady…" Lady Halsteadová si zhluboka povzdychla. „Ty jsou pro mě tajemstvím."

Tentokrát Montague odlepil oči od pěti listů, které držel v ruce, a pohlédl nejprve na lady Halsteadovou a poté na slečnu Matchamovou. Ta na něj nepatrně pokývla hlavou.

Ano, přesně tohle je ta záhada, o které jsem se včera zmiňovala, četl v jejích modrých očích.

Odkašlal si a podíval se zpátky na starou dámu. „Když mluvíte o tajemství," začal, „myslíte tím –"

„Myslím tím, pane Montague, že nemám nejmenší tušení, *kdo* ty peníze na účet vložil, ani *proč* je tam vložil."

Montague opět sklonil hlavu k výpisům a dlouhou dobu zkoumal označené vklady. Šlo o ne zcela malé částky peněz, které byly na účet lady Halsteadové vkládány nepravidelně. Výše částek se rovněž lišila, ačkoli nijak dramaticky. Na první pohled bylo ovšem jasné, že vklady nemají žádný řád, kterého by se dalo chytit.

„Nuže?" zvedla po chvíli lady Halsteadová jemné bílé, téměř neviditelné obočí. „Co si o tom myslíte, pane Montague?"

„Abych řekl pravdu, madam, když mě vaším jménem slečna Matchamová požádala o pomoc, měl jsem za to, že půjde o zpronevěru nebo pochybení ze strany banky. Ale tohle…“ Montague zavrtěl hlavou. Jeho nakrčené čelo prozrazovalo, že usilovně přemýšlí. „Tohle je něco zcela jiného,“ dodal zaujatě.

„Ano,“ konstatovala lady Halstedová s uspokojením, že její domněnka byla potvrzena. „Tohle je vskutku záhada. Pan Runcorn mladší, můj správce a účetní, věří, že platby by mohly pocházet z nějaké dávno zapomenuté investice, která teprve nyní začala vynášet.“

Montague svraštil čelo ještě víc a znovu začal studovat označené vklady.

Lady Halsteadová si jemně odfrkla. „To je ovšem nesmysl, protože sir Hugo, můj drahý zesnulý manžel, ani pan Runcorn starší by žádnou investici neopomněli zanést do účetnictví. Můj manžel byl v tomto ohledu velmi pečlivý.“

Montague v hlubokém zamyšlení jen nepatrně přikývl a dál zkoumal vklady, porovnával je a hledal mezi nimi nějakou souvislost. Marně.

„Ne,“ zamumlal náhle napůl sám pro sebe. „Dluhy to také nebudou.“

„Prosím?“ zpozorněla lady Halsteadová. „Mluvil jste o dluzích?“

„Napadlo mě,“ upřel na ni Montague hnědozlaté oči, „že sir Halstead mohl někomu půjčit větší částku peněz a vklady jsou splátky.“

„Kdyby můj manžel někomu půjčil, bylo by to zaznamenané v účetních knihách.“

„Jistě. Kromě toho by splátky chodily pravidelně, k určitému dni v měsíci, a jejich výše by byla vždy stejná. Pokud jde o dividendy z investic, nevím o žádné společnosti, která by dividendy vyplácela měsíčně. Snad jenom pojišťovny by mohly v určitých případech vyplácet peníze každý měsíc, ale v takovém případě by vkládaly peníze na účet opět pravidelně a nikoli nahodile, jako je tomu ve vašem případě. Rovněž velmi pochybuji, že by pojišťovny platily tak vysoké částky, jako jsou tyto," zvedl Montague jeden z listů. „Tyhle vklady jsou vysoké a nepravidelné. Například zde… Dvacátý červenec, dvě stě padesát liber. A když se podíváme na srpen, tři sta liber. Částka byla vložena dvanáctého. V září sedmnáctého, dvě stě osmdesát liber. V červnu pátého a dokonce ještě dvacátého šestého."

„Předpokládám, že chybu banky také vylučujete," ujišťovala se lady Halsteadová.

„Rozhodně ano. Povězte mi, lady Halsteadová, jak dlouho už vám tyto částky na účet chodí?"

„Podle výpisů přibližně čtrnáct měsíců."

„Od samého začátku podobným způsobem? Každý měsíc jedna, nanejvýš dvě, ale nikdy ne krátce za sebou?"

„Ano, velmi podobným způsobem."

Montague se ve vkladech snažil najít alespoň nějaký vzorec. Kombinoval, porovnával, stále dokola analyzoval, počítal dny mezi vklady, ale ať se snažil sebevíc, nedokázal žádný vzorec objevit.

„Budu potřebovat víc času," pronesl konečně.

„Znamená to tedy, že mi pomůžete, pane Montague?" zeptala se lady Halsteadová.

Teď už by nedokázal couvnout, ani kdyby chtěl. Finančník a milovník čísel v něm potřeboval zjistit, co se to s účtem lady Halsteadové děje.

„Ano, pokud si to stále přejete," odpověděl. „Zatím jsem toho moc neosvětlil."

„Ach ano, osvětlil. Jste tu chvíli a udělal jste mnohem větší kus práce než mladý pan Runcorn za týden. Vyloučil jste hned několik jeho domněnek, a to je více než slibný začátek."

Ano, pomyslel si Montague. *Teď už jenom přijít na to, odkud se peníze berou. Což nebude vůbec jednoduché.*

„Za vaše služby vám samozřejmě zaplatím," dodala lady Halsteadová.

„Ne," odmítl Montague. „To nebude třeba. Budu k vám upřímný, madam. V posledních měsících už mě každodenní rutina začínala pomalu unavovat. Považuji za laskavost z vaší strany, že jste mě k tomuto záhadnému případu přizvala. Jeho úspěšné vyřešení mi bude dostatečnou odměnou."

Skutečně se těšil, až se pustí do pátrání po tajemném plátci. Jednak to do jeho šedých dní přinese trochu nového vzrušení, a jednak mu to umožní vídat se dál se slečnou Matchamovou.

„Jestli si to tak skutečně přejete, budiž," souhlasila lady Halsteadová. „Teď mi povězte, co všechno ode mě budete potřebovat."

„Mohu dostat kopie bankovních výpisů za posledních čtrnáct měsíců?"

„Samozřejmě. Ty, které držíte, si nechte. Až budete odcházet, moje společnice vám přinese zbytek. Ještě něco vám mohu poskytnout?"